

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Narratio comica de amicitia Damonis ac Pythiae

Omichius, Franciscus

Noribergae, 1617

Actus I. Scena 1

[urn:nbn:de:bsz:31-138648](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-138648)

Actus 1. Scena 1.

DION:

Sæpe ego meditatus sum mecum
& ita autumo: nec argentum, nec
aurum, nec gemmas pretiosissi-
mas tantum hominibus afferre utilitatis;
quantum afferat honesta educatio & ad
virtutem assuefactio. Hac enim solâ re
vel infimæ conditionis hōmo ad summas
dignitates, & culmen honorum ascende-
re potest. Atq; ejus rei (ne longius abeam)
ex me ipso exemplum sumo. Nun-
quam enim ad illam potentiam & aucto-
ritatem, quæ mihi in hoc regno obtigit,
pervenissem: si eam vivendi rationem,
quam adolescentulus sum ingressus, por-
rò etiam servâssem. Sed bona quadam
fortuna factum est, ut me in divini Plato-
nis disciplinam maturè darem. Ille hono-
rum meorum inventor, inceptor, atq;
perfector fuit. Illi uni acceptum refero,
A s   quòd

quòd Dionysio Syracusarum rege, amico
utar. Absq; Platone enim fuisset : Et vo-
luptatibus ego totus immerfus : & tyran-
nidem pariter amplexus fuisset. Sed im-
mortales Philosophorum illi principi gra-
tias me debere profiteor : Sub cujus disci-
plina in bonarum artium virtutisq; studio
tantum profeci : ut nihil in vita magno pe-
re expetendum arbitrarer , præter laudẽ
atq; honestatem : eosq; penitus contem-
nerem, qui luxuriã & crapulã dediti, ar-
cem regiam vitã suã turpissimã contami-
narent. Hinc enim factum, ut Dionysius
Senior me sibi generum adscisceret , in
matrimonium mihi collocata Areta filia
sua : quã mihi etiam ipsis oculis charior
semper fuit. Itemq; omnibus aulae suã af-
fectis injunxit, ut me tanquam à rege pro-
ximum omnibus modis venerarentur,
jussisq; meis haud segnus, quã ipsius re-
gis mandatis obtemperarent. Cumq; in-
gravescente atate graviter decumberet:
Ac fatalem vitã suã horam non procul
abesse intelligeret : Ego cum aliis amicis
ad lectulum ægrotantis adstici. Ibi tum rex
regnum suum, thesauros suos, uxorem ac
liberos

liberos suos mihi moriens commenda-
vit: Et ut illorum curam gererem, manda-
vit. Quod equidem me pro eâ fide, quâ
regi obligatus eram, facturum recepi: ac
pro virili adhuc præstiti. Nihil enim ho-
nestius esse duco, quàm tutelam eorum,
quibus præfecti sumus commodò gerere:
& in hujus muneris curatione nullâ mo-
lestiam fugere, nullum recusare pericu-
lum. Quoties verò ista de re cogito (cogi-
to autem sæpissimè. & ea sub noctem re-
currat cura) toties non possum non dole-
re ac deplorare heu! infelicem hujus re-
gni statum. Cumq; Dionysii regis filius
jam ex ephebis excesserit, & brevi ad rem-
publicam accessurus sit: non solum utile,
sed etiam necessarium esse censeo, ut is
Philosophiæ studiis rectius ac plenius in-
formetur. Non enim illud diuturnum ac
stabile regnum esse potest, cujus governa-
cula homo imperitus ac rudis tenet. Cul-
pa verò malè educati filii, in regem paren-
tem non injuriâ confertur. Is enim sæpe
ringeatur, meq; iracundis oculis aspici-
ebat, cum de laudabili principis junioris
institutione per occasionem dicere ag-
grederer.

Putat

Putabat enim eò spectare mea consilia,
ut regi puero persuaderem, blanditiis &
largitionibus permovendos esse subditos,
ut adversus regem jam senem societatem
coirent, eumq; tota insula expellerent.
Itaq; parens Dionysium puerum solum in
conclavi quodam custodiebat, ita ut ne-
mini, qui recta eum monere in animum
induxisset, ad eum aditus patèret. Facile
enim astutus senex poterat conjicere: eū
qui cum sapientibus assidue conversatur,
sapientem evadere. Sicut qui cum forti
bellatore nunquam non vivit: ipse etiam
in bellis ac præliis fortem atq; animosum
se præstat. Quamobrem filium suum phi-
losophiæ rudem esse Rex voluit, & nescio
quid puerilium nugarum potius exerce-
re, quàm ingenuis artibus imbui. Jamq; &
pater diem suum obiit: & in filio omnis
ferè ad virtutem indoles interiit. Volu-
ptatum namq; obscenarum is mancipi-
um est: ac valdè vereor, ne patrem in u-
surpanda tyrannide olim imitetur. Quod
si fiat, maxima in rempublicam mala ne-
cesse est dimanare. Ea si præcavere & pro-
hibere, adolescentisq; ingenium liceret
Accte-

nectere, ut sanis consiliis aurem præberet:
næ ille rex futurus esset cum felicissimus,
tum laudatissimus. Atq; hanc ob causam
nihil non tentabo, si fortè possim illi per-
suadere ut Platonem, Deum illum Philo-
sophorum, Athenis in Siciliam evocet:
ab eoq; benè vivendi, & rempublicam re-
ctè gerendi præcepta cognoscat. Nisi hac
via res succedat: nihil amplius opis aut
consilii reliquum esse videtur. Ibo igitur,
& rectà me ad regem conferam, ut super
hac re sermones cum ipso cædam.

Actus I. Scena 2.

DIONYS, DION, PUER.

TAndem aliquando regnum Syracusa-
num, quod multis annis non sine pe-
riculo expectavi, in mea manu est. Siqui-
dem pater meus, nescio quibus percussus
suspicionibus, me non semel occidere
tentavit. Sed jam ille mortuus non ampli-
us mordet: ego autem in portu navigo, &
regnum potentiamq; omnem solus obti-
neo: mihi summi & infimi, divites & pau-
peres, nobiles & plebeji subsunt, ac velint
nolint